

Een voorbeeld
van GEZONDE
WOORDEN

W. Schaffhauser

STICHTING E-H DEPOT NEDERLAND
Gemeente Eben-Haëzer

Voor inlichtingen:

Gemeente Eben-Haëzer
Postbus 85111
3009 MC Rotterdam

© 1999 by Stg. E-H Depot Nederland, Rotterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilms of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De apostel Paulus vermaant zijn geliefd (geestelijk) kind Timotheüs in zijn tweede brief:

'Neem tot voorbeeld de gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in het geloof en de liefde die in Christus Jezus is' (2 Tim.1:13).

Hij drukt hier niet eenvoudigweg een hem aan het hart liggende wens uit, waarbij hij aan Timotheüs de keus laat of hij deze vervullen wil of niet. Integendeel, hij laat hem daarin zelfs geen vrijheid, want de vorm waarin Paulus zich uit is de gebiedende wijs. Op zo'n niet mis te verstane wijze absolute gehoorzaamheid eisend drukt Paulus zich alleen uit, wanneer het om belangrijke grondregels van ons geloofsleven gaat. En hier hebben wij er een. De grondregel *'gezonde woorden tot voorbeeld'* te hebben die door Paulus geleerd worden, wordt door veel gelovigen tot hun eigen schade van weinig betekenis geacht.

Wij die aan het inacht nemen van deze grondregel grote waarde hechten - omdat wij de noodzaak duidelijk ingezien hebben - worden vanwege deze houding vaak vijandelijk bejegend. Het werd en wordt ons af en toe nog gezegd, dat wij het woord van de apostel Paulus boven het woord van onze Here Jezus Christus plaatsen. Daarbij doet zich de vraag voor: waarin bestaat het verschil tussen het woord van Christus en dat van Paulus?

HET VERSCHIL

De woorden, die de Here Jezus tijdens Zijn leven op aarde sprak, waren uitsluitend tot de besnedenen, dus tot Israël gericht. De Here Jezus zei dat Zelf ook:

'Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls' (Matth.15:24).

En tot Zijn discipelen sprak Hij, toen Hij hen voor een bijzondere dienst uitzond:

'Wijkt niet af op een weg naar heidenen (d.w.z.: niet-Israëlieten), gaat geen stad van Samaritanen binnen; begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls' (Matth.10:5,6).

Paulus karakteriseert de dienst van de Heer in diens aardse leven met de woorden:

'Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen,...' (Rom.15:8).

Daadwerkelijk verkondigde de Here Jezus het nabij zijn van het door de profeten sedert lang beloofde Koninkrijk, waarin de leden van het volk Israël als koningen heersen zouden en aan de volkeren priesterlijke dienst verrichten. Dat was de vaders al beloofd en Jezus bevestigde dit door Zijn gesproken woord. Ook de discipelen herhaalden deze beloften in de tijd na Pinksteren en keerden zich

verder alleen tot Israël, zoals bijv. Petrus:

***'Gij (Israël - vert.) echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.'* (1 Petr.2:9,10; Ex.19:6)**

De heidenen (natiën) hadden zulke beloften niet en daarom sprak de Here Jezus hen ook niet aan.

Op grond van deze kennis kunnen wij echter niet de conclusie trekken, dat de woorden die de Heer op aarde sprak, helemaal niets betekenen zouden voor ons. Wij weten precies dat alle schrift door God uitgeademd (van Zijn Geest doordrongen) is en nuttig om te onderrichten, te weerleggen, op te voeden in de gerechtigheid (2 Tim.3:16). Er zou voor ons in de kennis van God en Zijn Gezalfde oneindig veel waardevols ontbreken, indien wij de zo genoemde evangeliën en de overige, niet-paulinische geschriften niet zouden hebben.

Maar wat betreft onze eigen plaats in het plan van God en over de ons bereide zegeningen, kunnen wij noch in de geschriften van de besnedenen, noch in de uitspraken van de Here Jezus in het bijzonder iets vinden. Zouden wij alleen op deze aangewezen zijn, dan zouden wij ons in tegenstelling tot de beloften die Israël verkregen heeft zeer arm en benadeeld voelen.

DE WOORDEN VAN CHRISTUS NA ZIJN VERHOGING

Christus heeft echter niet opgehouden te spreken, nádat Hij ten hemel was gevaren om aan de rechterzijde van de Vader plaats te nemen. Wij hoeven slechts aan velerlei openbaringen te denken die Hij Zijn discipelen gaf (Openb.1). Maar ook deze woorden hebben uitsluitend betrekking op de koninkrijksverwachting van Israël.

Maar toen koos de Heer Zich een bijzonder werktuig om een bijzondere gemeente te stichten die Zijn geestelijk lichaam zou vormen. De verkiezing en bestemming van dit lichaam geschiedde reeds vóór de nederwerping (Gr. *'katabolê'* - vaak foutief vertaald met 'grondlegging') van de wereld, bleef echter tot het tijdstip van Christus' verhoging verborgen en geheim. Het bijzondere werktuig voor het uitroepen van het lichaam van Christus was Paulus. Tot hem sprak de Verhoogde Heer voor ons en door hem tot ons. Alleen deze uitspraken van de Heer informeren ons over onze door God al eerder geplande bestemming. Daarom mogen wij met recht beweren:

HET WOORD VAN PAULUS IS HET WOORD VAN GOD EN VAN CHRISTUS

De leden van het lichaam van Christus hebben dit ook niet anders opgevat. Daarom kon Paulus de Thessalonicenzen verzekeren:

'En hierom danken ook wij God onophoudelijk, dat gij, toen gij het gepredikte woord Gods van ons hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord

van mensen, maar, wat het inderdaad is, als een woord van God, dat ook werkzaam is in u, die gelooft.’ (1 Thess.2:13).

Ook op andere plaatsen van de Heilige Schrift verklaart Paulus met alle nadruk, dat hij het niet wagen zou, van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door hem bewerkt, om heidenen (natiën) tot geloofsgehoorzaamheid te brengen (Rom. 15:18). En degenen die wellicht meenden dat Paulus een bijzonder knap filosoof was, moest hij voorhouden en betuigen, dat alles wat hij en zijn medewerkers zeiden, geen woorden waren door *‘menselijke wijsheid’* geleerd, maar door de Geest geleerde (dus: gezonde) woorden! - 1 Cor. 2:13). De onverstandige Galaten verzekert Paulus, dat het evangelie, dat door hem verkondigd is, niet is naar de mens en ook niet van een mens ontvangen of geleerd is, maar *‘door openbaring (letterlijk: onthulling) van Jezus Christus’* (Gal.1:12).

Daarmee is bewezen, dat het woord van Paulus in eerste instantie het Woord van Jezus Christus is! Van Hem ontving hij het, om het aan alle uitverkorenen en geroepenen door te geven. Dat alleen noemt hij ook: *‘gezonde woorden’*, zoals hij zich in 1 Tim.6:3 uitdrukt.

Vanuit dit heldere en zekere besef kon Paulus ook met beslistheid aan de Galaten schrijven:

‘Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, (u) een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!’ (Gal.1:8).

Dat is bepaald scherpe en krasse taal, die de twijfelende lezer bijna als aanmatiging kan voorkomen.

Heeft Paulus werkelijk het recht zulke krasse taal te gebruiken? En klinkt het niet net zo hoogmoedig, als hij zegt *‘een voorbeeld van gezonde woorden’* te hebben, zoals zij van hem te vernemen zijn? Van deze woorden zegt Paulus bovendien, dat zij *‘in Christus Jezus’* zijn.

Gaat Paulus daarmee niet tegelijkertijd voorbij aan de werkzaamheid van de overige apostelen? Zij zijn toch ook apostel van Jezus Christus en nog door de Heer in Zijn dagen op aarde gekozen. Heeft Paulus dan iets anders te bieden dan zij, zodat hij het zich veroorloven kan, zijn woorden als gezond en als voorbeeld ter navolging te betitelen? Zulke vragen mogen en moeten wij stellen, als wij de waarheid willen vinden. Paulus zelf geeft ons de volledig bevredigende opheldering. Hij is helemaal niet aanmatigend. Meerdere malen gebruikt hij de uitdrukking *‘mijn evangelie’* om daarmee aan te duiden, dat hij een ander evangelie verkondigt dan de apostelen uit het verbond van de besnijdenis. Dat er een ander evangelie is, maken wij op uit vele schriftplaatsen. En dat van de apostel Paulus onderscheidt zich wezenlijk van dat van de overige apostelen, zowel door de inhoud als ook door de adressering. Het richt zich niet tot de Israëlieten als natie, maar slechts tot een kleine groep van hen, die, zoals Paulus zelf, speciaal daartoe geroepen waren. Voor het overige was het gericht aan hen, die van vóór de nederwerping van de wereld uit de andere volkeren verkozen waren en diende het tot hun uitroeping.

Deze speciale opdracht, die Paulus, in afwijking van de overige apostelen, kreeg, legde hij echter aan hen ter kennisname (niet ter goedkeuring!) voor, nadat hem op grond van een openbaring deze weg getoond was (Gal.2:2). En de apostelen te Jeruzalem - in het bijzonder zij, die onder hen in aanzien waren: Jacobus, Cefas en Johannes - mochten dan ook de genade opmerken, die Paulus geschonken was. Zij zagen verder, dat hem het evangelie van de onbesnedenen was toevertrouwd, zoals aan Petrus dat van de besnedenen, zodat zij hem in de gemeenschap opnamen door zijn rechten te erkennen en het verschil van beider goddelijke opdrachten inzagen - Gal.2:7-9.

Het gaat dus niet, zoals velen beweerden en bewijzen wilden, om *hetzelfde evangelie*, dat alleen de apostelen van de besnijdenis brengen en dat Paulus de heidenen moest verkondigen. Het was geen simpele werkverdeling, die hier vastgesteld werd. Uit de tekst blijkt duidelijk, dat Paulus *'het evangelie van de onbesnedenen'* was toe- vertrouwd (dat de volkeren en niet Israël gold), terwijl Petrus en de overige apostelen met *'het evangelie van de besnedenen'* (dat Israël en niet de heidenen gold) belast waren.

Dit feit, een bijzonder evangelie toevertrouwd gekregen te hebben, maakte Paulus dus in alle uitgeroepen gemeenten bekend:

***'Ik maak u bekend, broeders, het evangelie, dat ik u verkondigd heb, dat gij ook ontvangen hebt, waarin gij ook staat, waardoor gij ook behouden wordt, indien gij het zo vasthoudt, als ik het u verkondig heb.'* (1 Cor.15:1,2).**

Ja, hij schrijft zelfs aan de Romeinen, dat God op die dag het in de mensen verborgene zal oordelen, *'volgens zijn evangelie'* (Rom.2:16). In dezelfde brief noemt Paulus zich *dienaar* van Christus Jezus voor de heidenen, omdat *hem* deze genade geschonken was (Rom.15:16). In het volgende hoofdstuk spreekt hij op niet mis te verstane wijze uit, dat *zijn* evangelie en de prediking, die hij verkondigt, *'van Christus Jezus is'*, naar de openbaring van een geheimenis, eeuwenlang (lett.: in aeonische tijden) verzwegen, maar thans geopenbaard, tot bewerking van gehoorzaamheid van het geloofs onder alle volken (Rom. 16:25-26).

DIENAAR VAN DIT EVANGELIE

Deze bijzondere positie van de apostel Paulus en de bijzondere openbaringen (onthullingen) van de goddelijke geheimenissen voor het lichaam van Christus, zouden hem, die toch ook een mens was als wij, gemakkelijk hoogmoedig en tot heerser over het geloof van de heiligen hebben kunnen maken. Maar de Heer had voorzorgen getroffen, opdat zo'n situatie zich niet zou voordoen. Hij gaf hem een doorn in het vlees, zo gevoelig, dat hij driemaal tot de Here bad, dat Hij hem ervan verlossen zou. Maar de Heer antwoordde hem:

***'Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich ten volle in zwakheid.'* (2 Cor.12:7-9).**

Paulus ging bereidwillig op Gods weg van verootmoediging in en werd geen

heerser over gelovigen, maar 'dienstknecht' en 'medewerker' aan hun blijdschap (2 Cor.1:24). Hij wist precies, dat de hem van God door Christus toegewezen opdracht, een *dienaar van dit bijzondere evangelie* te zijn, een geschenk van Zijn genade was en alleen naar de werking van Zijn kracht succesvol kon zijn (Ef.3:7). Zijn onwaardigheid tot de uitoefening van deze bediening drukt Paulus op een aantal plaatsen in zijn brieven uit, zoals bijv.:

'Ik breng dank aan Hem, Die mij kracht gegeven heeft, Christus Jezus, onze Here, dat Hij mij getrouw geacht heeft, daar Hij mij in de bediening gesteld heeft, hoewel ik vroeger een godslasteraar en een vervolger en een geweldenaar was. Maar mij is ontferming bewezen, omdat ik het in mijn onwetendheid, uit ongelooft, gedaan heb, en zeer overvloedig is de genade van onze Here geweest, met het geloof en de liefde in Christus Jezus.' (1 Tim.1:12-14).

Ook in het derde hoofdstuk van de brief aan de Efeziërs komt het besef van Paulus over eigen onwaardigheid aangrijpend tot uitdrukking:

'Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onmaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen, en in het licht te stellen (wat) de bediening van het geheimenis (inhoudt), dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen, opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid God bekend zou worden,...' (Ef.3:8-10).

In deze weinige, maar geweldige woorden wordt de positie van de apostel en het bijzondere karakter van zijn opdracht - maar ook Gods voornemen, het geheimenis en de bestemming van de uitgeroepen gemeente het lichaam van Christus - bekend gemaakt.

Deze positie heeft de apostel zich niet zelf aangemeten, maar hij werd in deze bediening gesteld, zoals wij al gezien hebben in het citaat uit 1 Tim.1:12. Hij herhaalt dit feit nog een keer in vs.7 van het tweede hoofdstuk en benadrukt, dat hij tot dit getuigenis als verkondiger en apostel ingezet was, om een leermeester van de heidenen in geloof en waarheid te zijn. Bekrachtigend voegt hij eraan toe:

'Ik spreek waarheid en geen leugen.' (1 Tim.2:7).

Dus mogen wij constateren, dat aan Paulus werkelijk een speciale opdracht is toevertrouwd, een tot dat moment verborgen gehouden evangelie te verkondigen en het woord Gods tot zijn volle recht te doen komen (lett.: tot volheid te brengen - Col.1:25,27).

Paulus hield zich pijnlijk nauwkeurig aan het 'voorbeeld van de gezonde woorden', zoals zij hem door Christus Zelf door openbaring gegeven waren. Hij heeft in zijn brieven nooit 'ongezonde' woorden en begrippen gebruikt. Daarom onderscheiden zijn geschriften zich door hun volstreekte en tot voorbeeld strekkende duidelijkheid. Om deze reden ook mag hij zijn medewerkers en ons allen oproepen zijn navolgers te zijn.

'Wordt mijn navolgers, gelijk ook ik Christus navolg. Ik prijs het in u, dat gij in alles aan mij gedachtig blijft en aan de overleveringen zo vasthoudt, als ik ze u overgegeven heb.' (1 Kor.11:1,2)

Dat was een goed getuigenis, dat Paulus hier de Korinthiërs schrijven kon. Opdat zij echter het voorbeeld van de gezonde woorden niet vergeten zouden, zond hij hun Timotheüs, opdat ook hij hen tot dit navolgerschap zou oproepen en zou herinneren aan de boodschap van Paulus in Christus Jezus, zoals 'hij' die overal, in elke uitgeroepen gemeente, leerde (1 Cor.4: 16,17).

Al deze woorden van de apostel passen zeer precies in de van hem uitgegane, ernstige oproep:

'Neem tot voorbeeld de gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt,...'
(2 Tim.1:13).

Dat heeft echter niet alleen met Timotheüs te maken, maar ook met alle gelovigen later. Daarom geeft Paulus daarna aan Timotheüs nog een bijzondere opdracht:

'... en wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan vertrouwde (gelovige) mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderrichten.' (2 Tim.2:2)

Vooraf hij die onderricht geeft, zou zich moeten beijeren een voorbeeld van gezonde woorden te hebben.

Paulus betreft in ons schriftwoord het voorbeeld van gezonde woorden op het geloof, de liefde en het goede dat aan Timotheüs is toevertrouwd. Hij wist maar al te goed, dat niet-gezonde begrippen en woorden de oorzaak zijn van 'ongezonde' leringen en dwalingen. Uit onze concordante arbeid weten ook wij, dat dit zo is. Wij zouden talrijke voorbeelden kunnen aanvoeren, hoe het vasthouden aan 'ongezonde' woorden tot dwaalleren en verdeeldheid onder de gelovigen leidde.

Achter de formulering en de verbreiding van ongezonde woorden en leringen staat echter de tegenstander, wiens listen erop gericht zijn de dwaling volgens plan te laten geschieden (Ef.4:14). Op hem is terug te voeren, dat zovelen die zich gelovige mensen noemen, van een zeer rijke schat aan 'ongezonde woorden' overvloedig gebruik maken, die *niet van Paulus* komen. Daarom ontbreekt het hen ook aan het juiste inzicht. Zij hebben daardoor ook geen besef van de hun in het plan van God toegewezen plaats en de daaraan verbonden bestemming. Daarom ontbreekt het hen ook aan volkomen zekerheid en vreugde in Christus Jezus.

Wij verbazen ons niet, indien ongezonde woorden en leringen het resultaat zijn van de gewoonte voorbij te gaan aan het feit, dat er in het plan van God verschillende bedelingen te onderscheiden zijn. Er worden weliswaar volstrekt *bijbelse* uitdrukkingen gebruikt, maar zij passen niet in de tegenwoordige heilsbedeling: de bedeling van de genade, die thans alleen geldig is. Niemand, die zoiets doet, let erop, dat Paulus de 'beheerder' van deze huidige heilsbedeling is en daarom voor allen, die mede tot dienstbetoon in deze bedeling geroepen zijn, als

voorbeeld geldt. Wie zich daar niet om bekommert, beantwoordt niet aan de hoge eisen van 1 Cor.4:1,2, waar boven alles 'betrouwbaarheid' vereist wordt. Het gaat niet om betrouwbaarheid in de zin van ijver en aanhankelijkheid, maar om betrouwbaarheid in de zin van geloofsgehoorzaamheid en van het zich nauwgezet houden aan het voorbeeld van gezonde woorden, zodat zij aan de huidige bedeling voldoet.

Jammergenoeg wordt al te vaak op de belangrijke grondregel (een voorbeeld van gezonde woorden te hebben) geen acht geslagen, noch een andere regel, n.l.: *bij het brengen van het woord der waarheid rechte voren te trekken*, opgevolgd (2 Tim. 2:15). Men zag niet, dat het evangelie, dat de apostelen van de besnijdenis verkondigden en dat slechts voor Israël gold, niet met het evangelie dat alleen aan Paulus en zijn medewerkers ter verkondiging was toe- vertrouwd, vermengd mocht worden. Dat is jammergenoeg heden ten dage algemeen gebruikelijk, maar daardoor nog volstrekt niet gerechtvaardigd. Integendeel, het werd de oorzaak van vele diep ingrijpende geloofsdwalingen. Bij deze ongerechtvaardigde vermenging wordt dan van beloften en verwachtingen gebruik gemaakt, die niet voor het lichaam van Christus bedoeld zijn, maar voor diegenen, die een andere heilsbedeling hebben. Door zo'n verkeerde wijze van handelen krijgen wij dan een woordenschat, die wel in de hen passende bedeling gerechtvaardigd is, maar in de ons geldende bedeling van genade *vals* en *ongezond* is.

Een kleine keuze van zulke *ongezonde* woorden, die bijv. in de Koninkrijks-verwachting, die alleen Israël betreft, wel volkomen passen, maar die niet gerechtvaardigd zijn in onze huidige heilsbedeling (die dient tot het uitroepen en voorbereiden van het lichaam van Christus). Ongezonde woorden die wij echter steeds weer tegenkomen in de woordenschat van gelovigen. Zo'n keuze moet, wat gezegd is, duidelijker maken.

Zo is er sprake van:

- boete doen;
- zich bekeren;
- wederom geboren worden;
- het houden van geboden en inzettingen;
- bruid zijn;
- het Lam navolgen;
- bouwen aan het koninkrijk van God;
- wachten op het rijk van God en Zijn zegeningen;
- koning en priester worden;
- de hoop de stad met gouden poorten in te mogen trekken;
- en meer van zulke uitdrukkingen.

Wij kunnen hier niet op bijzonderheden omtrent het verkeerde in het *niet-gezonde* gebruik van deze woorden ingaan. Dat zou buiten het raam van deze korte verhandeling treden. Wij verwijzen naar de hierop betrekking hebbende concordante uitgaven (Een keuze treft u aan op pagina 15.) Hier willen wij alleen tonen, hoeveel ongezonde woorden, door het geen acht geven op de rechte *schriftindeling*, in de woordenschat en daarmee in de voorstellingswereld van veel

gelovigen ingeslopen zijn. Al mogen deze uitdrukkingen alle op hun juiste plaats en in de hun overeenstemmende heilsbedeling waarheid, heerlijke waarheid zijn. In onze huidige bedeling van de genade Gods zijn zij *'niet op de juiste plaats'* en daarmee zijn zij dwaling - ongezonde woorden - niet door Paulus geleerd en aanbevolen. Wie eenmaal van deze dwalingen bevrijd werd, heeft echter begrip voor degenen, die er nog in gevangen zitten, omdat zij weten hoe hardnekkig dwalingen zich staande houden, die door eeuwenlange traditie tot stand gekomen zijn. Daarom zeiden wij aan het begin van dit gedeelte, dat wij ons niet over het misbruik van genoemde begrippen verwonderen.

Wij verbazen ons echter wel, wanneer gelovigen, die ernstig genomen willen worden, ongezonde woorden in hun geloofsleven opnemen, die met geen enkele bijbelse leer en met geen enkele goddelijke heilsbedeling iets uitstaande hebben en ook in de Heilige Schrift nergens voorkomen. Wij hebben hier duidelijk te maken met de *leringen van boze geesten* die tot afval van geloof leiden en waarvoor wij gewaarschuwd worden (1 Tim.4: 1).

Ook hier moet een keuze van onheilige en ongezonde woorden, die wij niet zelden tegenkomen, de fatale dwalingen doen uitkomen. Er wordt bijv. gesproken van:

- onsterfelijkheid der ziel;
- geesten van de gestorvenen;
- verschijningen van doden;
- belevenissen aan de andere zijde;
- contact met het dodenrijk;
- het oord van de zaligen en het oord van de verdoemden;
- de hel;
- het zalige naar huis gaan;
- het zien wat iemand geloofd heeft;
- bidden voor gestorvenen;
- instellingen aan de overzijde, die alles in orde brengen;
- doorlopende opstanding;
- en dergelijke.

Het kan zijn, dat de lezer bij de bestudering van deze voorbeelden schrikt, omdat ook hij tot dusver een of andere van deze uitdrukkingen als waarheid aannam. Dat overkomt iedereen, die door de waarheid in het hart wordt getroffen, om van dwalingen bevrijd te worden. Wie zulke onschriftuurlijke uitdrukkingen gebruikt, bewijst, dat hij onder slechte, duistere invloed staat en dat hij op het punt staat, niet alleen zijn eigen geloof te vertroebelen, maar ook dat van andere gelovigen (2 Tim.2:18).

Paulus spoort de gelovigen dikwijls aan zich ver van zulke ongezonde woorden en leringen te houden, zich van hen af te keren of er geen bemoeienis mee te hebben en hen te vermijden. Zijn wij n.l. niet vast verankerd, dan lopen wij het gevaar door de machten van de duisternis misleid te worden en levend in de val van de tegenstander te worden gevangen genomen, naar zijn bedoeling. Bovendien kan het nodig zijn, dat wij tevens terughoudend dienen te zijn

t.o.v.degenen, die ongezonde woorden en een ongezonde leer hanteren, dat wij hen mijden of zelfs dienen af te wijzen (Hand.19:9; Rom.16:1-7; 1 Tim.4:7; 1 Tim.6:20; 2 Tim.2:6; 2 Tim.3:5; Titus 3:9,10).

Wij dienen ernaar te streven gezonde woorden tot voorbeeld te hebben, die wij van Paulus horen en leren, in het geloof en de liefde, die in Christus Jezus zijn.

HET RESULTAAT

Het resultaat van het in acht nemen van deze belangrijke grondregel zal niet uitblijven, zal kostelijke vrucht afwerpen, zowel tot verheerlijking van God en Zijn Gezalfde, als ook tot ons eigen voordeel.

Het resultaat, het voordeel voor ons is:

1. een vermeerderde groei in de kennis van God en Christus;
2. een dieper doordringen in het raadsbesluit en de wil van God en toenemend begrip voor het geheimenis van Christus;
3. een bewust innemen van de ons toebedeelde en toegewezen plaats en opdracht in het plan Gods in Christus Jezus;
4. een bewust gaan en staan, zonder te wankelen, en een voortdurende groei tot de maat der wasdom in Christus Jezus (mondigheid) met daarmee overeenstemmende wandel;
5. vermeerderde, overvloeiende vreugde in de onnaspeurlijke rijkdom van de genade en de liefde Gods in Christus Jezus.

De Here geve ons allen deze rijpheid in geloof tot lof en eer van Zijn Naam.

W. Schaffhauser

*Zoekt u een plekje, waar
uw hele gezin op zondag
nog Gods Woord kan horen?*

Dan hoeft u niet langer te zoeken,
want bij ons is er een plekje voor u en uw gezin.
Elke zondag!

Voor volwassenen is er een dienst waarin
Gods Woord verkondigd wordt zoals het er
werkelijk staat, zonder omhaal. Voor kinderen en
peuters is er zondagschool en voor de
allerkleinsten is er crèche.

U bent van harte welkom!

Gezinssamenkomsten
gemeente Eben-Haëzer
zondagmorgen 10.00 uur

Noordrand College
Hazelaarweg 50
3053 PM Rotterdam

